

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਅਸਟੇਟ ਅਫ਼ਸਰ, ਦਿੱਲੀ, -ਅਪੀਲੈਂਟਸ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਏਐਨ ਡਬਲਯੂ ਏਆਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 4-ਡੀ/1955

1957 Nov. 21st

ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 29—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ—ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਵਾਲੀਅਮ V, --- ----- ਚੈਪਟਰ I, ਨਿਯਮ 4—ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਕਲਾਜ਼ 27 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ—ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ—ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ—ਕਲਾਜ਼ 27 ਅਤੇ 37— ਨਿਯਮ -ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਚਾਹੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ—ਨਿਯਮ 4—ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਦਾ ਦਾਇਰਾ—ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ (1908 ਦਾ IX)— ਧਾਰਾ 151 — ਕੀ ਨਿਯਮ 4—ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ—ਸਰਕਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿਚ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਕੀਲ ਦੀ ਅਣਜਾਣਤਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ •—ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਢੁੱਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਹੈ—ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXX) —

ਸੈਕਸ਼ਨ 3, 6 ਅਤੇ 24—ਐਕਟ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਗੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਫੋਰਸ—ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਗ੍ਰਾਂਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿੱਜੀ ਸਕੂਲ—ਭਾਵੇਂ ਸੰਘ ਦਾ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ, ਵਾਲੀਅਮ V ਦੇ ਚੈਪਟਰ I ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 4, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਬੰਧਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਿਯਮ "ਉਪ-ਨਿਯਮ" ਦੇ ਲਗਭਗ ਲਗਭਗ ਹੈ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ, ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ, "ਕਾਨੂੰਨ" ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮ 4 ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ" ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਵਿਪਰੀਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਯਮ 4 ਹੁਣ ਤੱਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 151 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਆਮ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਲਈ ਨਿਯਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਯਮ ਵੈਧ ਹੈ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ

ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਆਮ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 4 ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਏਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਨਿਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਰਾਬਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦਾ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਸ 'ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਣਜਾਣਤਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਨਾ ਤਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਕੀਲ ਇੱਕ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਹਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ।

1952 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. X X X ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਤੋਂ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (ਬੀ) ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਉਸ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੰਗ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਮੰਗ ਸਿਰਫ਼ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਗੀਤ, ਨ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸੰਸਥਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਗੀ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਕੋਈ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਇਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਦਾ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਭਾਵੇਂ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇ।

19 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 8-ਡੀ/1954 ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ. ਫਲਸ਼ੋ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰੇ ਫਲੈਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਫਲੈਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰੇ।

ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਕੇਸ਼ਵ ਦਿਆਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਡੀ.ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਅਤੇ ਰਾਧੇ ਲਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ, -ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ 19 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਦੇ ਹੁਕਮ, ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਨ, ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ। ਤੱਥ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ।

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਫਲੈਟ ਨੰਬਰ 5, ਅਗਰਵਾਲ ਬਿਲਡਿੰਗਜ਼, ਕਨਾਟ ਸਰਕਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ। ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1943 ਨੂੰ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 75-ਏ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਹਨ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 75-ਏ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ-

“ਨਿਯਮ 75-ਏ (1) ਜੇਕਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਜਾਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਸਰਕਾਰ ਲਿਖਤੀ ਮੰਗ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਚੱਲ ਜਾਂ ਅਚੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ ਜਾਪੇ।”

ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1943 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਫਲੈਟ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਫਲੈਟ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1946 ਨੂੰ ਇਸੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਲੈਟ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗ ਅਧੀਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜੰਗੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ (ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ) ਐਕਟ, 1947 (1947 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. XVII) ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫਲੈਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਇਹ ਐਕਟ 24 ਮਾਰਚ, 1947 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ।

ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਕਾਰਨ ਅਗਸਤ, 1947 ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਗੜਬੜੀ ਹੋਈ। ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਫਲੈਟ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਖਾਲੀ ਰਿਹਾ। ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਸਤ, 1947 ਦੇ ਲਗਭਗ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੁਝ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀਆਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਅਗਸਤ, 1951 ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮੁੜ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹਨ।

ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 9 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 (ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਕਲਾ ਸੰਗਮ) ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਡਾਂਸ ਹੈ ਅਤੇ ਫਲੈਟ 'ਤੇ ਸੰਗੀਤ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

14 ਮਾਰਚ, 1952 ਨੂੰ, ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਐਕਟ, 1952 (1952 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. XXX) ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-

“ਸੈਕਸ਼ਨ 6 (1) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੰਗੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਾਲ ਕਰੇਗੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਵਾਜਬ ਵਿਅੰਗ ਅਤੇ ਅੱਥਰੂ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਤਾਕਤ ਕਾਰਨ ਹੋਈਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਪਤੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ, ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਮੰਗ ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਕਰੇ।

ਇਹ ਉਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਫਲੈਟ ਦੀ ਮੰਗ-ਰਹਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਕਲਾ ਸੰਗਮ ਨੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਮੂਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 3 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਨ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ- ਸੰਗੀਤ, ਨ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਫਲੈਟ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। 1951 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਫਲੈਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫਲੈਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ 19 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਸੀ. 3 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਲਈ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 24 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 26 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ, ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 20 ਜਨਵਰੀ, 1955 ਨੂੰ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਲਈ, 7 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, -

“7. ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਦਿੱਲੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਆਰਡਰ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨ ਹੈ।

8. ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਤਰਾਲੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਢਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਲਈ ਸੀਮਾ ਹੈ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 20 ਦਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 151 ਤੁਰੰਤ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, 3 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਤੋਂ 23 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਨੁਛੇਦ 151 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 20 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 23 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 24 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਤੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਰਟੀਕਲ 151 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਧਾਰਨ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਆਫੀਸ਼ੀਅਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਕਾਟਨ ਪ੍ਰੈਸ, ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ. ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਚਾਰ ਸਿੱਖੇ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1941 Lah. 257.

ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਪੰਨਾ 260, ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ: -

“(ਏ) ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਦੀਵਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 9, ਲੈਟਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਫੋਰਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 10, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਇੱਕ ਮੂਲ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ।

ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੇਖਿਆ-

“ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਲਾਸ (ਏ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਧਾਰਨ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 151, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫ਼ੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲਾਂ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਲੇਖ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ, (ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਵਿਆਹ, ਦਿਵਾਲੀਆ, ਕੰਪਨੀ, ਆਦਿ)।”

ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੈਲ-ਯੂਨੀਅਨ ਥੀਫੈਡ ਕੱਟਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੇਅਰਮੈਨ ਬੱਜ ਬੱਜ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਬਨਾਮ ਮੋਗਰੂ ਮੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਸਨ। »• ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 151, ਮੌਜੂਦਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਕਿਉਂਕਿ, ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਗਲਤ ਪ੍ਰਥਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਲਈ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਾ 151 ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜੋ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 151 ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਰੀਡਿੰਗ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਉਲਝਣ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਖੰਡ V ਦੇ ਚੈਪਟਰ I ਦੇ ਪੰਨਾ 2 'ਤੇ ਨਿਯਮ 4 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੇਟੈਂਟ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਤਰੀਕ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 151, ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ 4 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ' ਹੈ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 4, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ-

. "ਨਿਯਮ 4, ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ

(i) ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1953 Cal. 433.

ਪੇਟੈਂਟ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬੈਂਚ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਲਈ, ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.....

ਇਹ ਨਿਯਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਤੇ 27 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 10 ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 27 ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-

“ਧਾਰਾ 27. ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਅਪਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਨਿਆਂਇਕ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗਾ। 1908 ਦੇ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ, ਨੰਬਰ V ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਜੋ ਸਮਰੱਥ ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਜਾਂ ਬਦਲਾਵ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਲਈ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ, ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਇਸ ਦੇ ਵਸੀਅਤ, ਵਿਆਦ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ।” ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣੇ ਨਿਯਮ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 (2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ' ਹਨ?

ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਨਲਿਫ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ (ਸ਼ਕੂਰ) ਅਬਦੁਲ ਗਨੀ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਈ. ਐਮ. ਰਸਲ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1930 ਰੰਗੂਨ 228 (FB)

ਰੰਗੂਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ 9 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਜੋ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਹੜਤਾਲ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੱਖੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਸਿਆਦ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 168 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕੀ ਨਿਯਮ 9(2) ਧਾਰਾ 168 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਸੀ? Cunliffe, J., ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 29(2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੱਖਿਆ-

“ਇਸ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਕਮ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ" ਸ਼ਬਦ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਾਰਟਰ ਹਨ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਪੈਰੀ ਮੈਟੀਰੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਲਗਭਗ ਨੇੜਿਓਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ। ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਾਵਰ ਪਰੀ ਮੈਟੀਰੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ”

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੰਦ ਮਲੰਟੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਆਫੀਸ਼ੀਅਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਕਾਟਨ ਪ੍ਰੈਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ, ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ., ਪੰਨਾ 261 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਭਾਵੇਂ ਸੰਸਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੁਆਰਾ "ਸਥਾਪਿਤ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ" ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 113 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1915। ਇਸ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ, ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ਾਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਤਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਚਾਰਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਿਯਮ 4 ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਬੰਧਨ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਨਿਯਮ "ਉਪ-ਨਿਯਮ" ਦੇ ਲਗਭਗ ਲਗਭਗ ਹੈ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ 'ਕਾਨੂੰਨ' ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 27, ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ, ਮਹਾਮਹਿਮ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਸਦ ਦਾ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ' ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ 4 ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ' ਹੈ।

ਨਿਯਮ 4 ਵਿਚਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇਵਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ (a) ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲ

(1) A.I.R. 1934 Pat. 353.

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1941 Lah. 257 (F.B.)

) ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਆਮ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲ. ਇਸਦੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇੱਕ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ .- ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਹੈ ਜੋ 20 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਡਿਕਰੀ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ। ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 4 ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਮਿਆਦ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਨਿਯਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 151 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਇਹ ਨਿਯਮ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ-

“ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ। 37. ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸਾਡੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਵਿਧਾਨ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੀਆਂ ਵੀ।

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1915 ਦੀ ਧਾਰਾ ਸੱਤਰ-1 ਅਧੀਨ ਕੌਸਲ; ਅਤੇ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਵੀ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ ਬਹੱਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੋਧਿਆ ਅਤੇ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਵਿਪਰੀਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ। ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਜਦੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 27 ਅਤੇ 37 ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 151 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਆਮ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨਿਯਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਲਈ ਨਿਯਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਯਮ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਅਸਧਾਰਨ ਜਾਂ ਆਮ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ।

(ਸ਼ਕੂਰ) ਅਬਦੁਲ ਗਨੀ ਬਨਾਮ ਸ਼ੀਮਤੀ ਆਈ. ਐਮ. ਰਸਲ (1) ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਤੱਥ ਵੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ «• ਉੱਪਰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੇਜ, ਸੀ.ਜੇ., ਨੇ ਦੱਖਿਆ—

“ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਕਦੇ ਵੀ, ਇਹ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹਨ। ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬਦਲਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਆਪਣੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਹਾਜੀ ਹੁਸੈਨ ਬਨਾਮ ਨੂਰ ਮੁਹੰਮਦ (2), ਚੁੰਨੀ ਲਾਲ ਜੇਠਾਭਾਈ ਬਨਾਮ ਬਾਰੇਟ ਦਹਿਆਭਾਈ ਅਮੁਲਕ, (3), ਨਰਸਿੰਘ ਸਹਾਏ ਬਨਾਮ ਸ਼ਿਓ ਪਰਸ਼ਾਦ (4), ਅਤੇ ਜੀਜੀਭੇਏ ਐਨ. ਸੁਰਟੀ ਬਨਾਮ ਟੀ.ਐਸ. ਚੌਟਿਆਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। (5) ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਦੋ ਹੋਰ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ। ਉਪਰੋਕਤ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 4, ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 151. ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਅਤਿ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਧਾਰਾ 151 ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਸਮਾਂ-ਬੰਦ ਹੈ।

ਫਿਰ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੇਲ ਇੱਕ ਅਖਤਿਆਰੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਅਜੀਬ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1930 ਰੰਗੂਨ 228 (F.B.)

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1904) 28 Bom 643.

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1908) 32 Bom. 14.

(4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1918) 40 All. 11.

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1928 ਪੀ.ਸੀ. 103.

ਹਾਲਾਤ, 'ਇਹ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਏਗਾ ਜਾਂ ਨਾ ਹੀ। ਸੁਰੇਂਦਰ ਮੋਹਨ ਰਾਏ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਮਹਿੰਦਰਨਾਥ ਬੈਨਰਜੀਤ (1) ਦੇ ਪੰਨਾ 707 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ-

“ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। - ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਟਰ ਬਨਾਮ ਸਟੱਬਸ (2) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਸੇਲਬੋਰਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਪੂਰਨ ਬਿਆਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

ਇਸ ਲਈ ਵੇਖਣਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਨਿਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਰਾਬਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਤਰਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1932) LIX Cal. 781.

(2) (1880) 6 Q.B.D. 116.

ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਏਜੰਟਾਂ, ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਕੋਰਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ * ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ. ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਕੋਈ ਢੁੱਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਲਝਣ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦੂਜੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ 30 ਦਿਨ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 20 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। , ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਲਈ ਇਕੋ ਇਕ ਕੋਰਸ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ 30 ਦਿਨ ਹੈ। ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਧਾਰਾ

151 ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਅਫਸਰ, ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧ ਲਈ ਵਕੀਲ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਆਧਾਰ ਹੈ? ਕੰਵਰ ਰਾਜੇਂਦਰ ਬਹਾਦੁਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਏ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ ਬਾਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਲਤ ਸਲਾਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 5, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਲਾਹ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ. ਕੇਸ 'ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਪੀ.ਸੀ. 276.

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਸੀ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ ਰਾਏ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਸਨ।, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਕੁਝ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਗਲਤ ਸਲਾਹ ਦੇ ਤਹਿਤ 8 ਦੀ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਿਜਨਲਤਾ ਬਾਸਕ ਬਨਾਮ ਭੂਧਰ ਚੰਦਰ ਦਾਸ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ “ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਸਥਾਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਮਾਮਲਾ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਕਿ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਧਾਰਾ 5, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਸੀ।, ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੱਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੇਖ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਵਕੀਲ ਨੇ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 Cal. 578.

ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਨਿਯਮ 4 ਹੈ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 151 ਜੋ ਇਸ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ 4 ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ 5, ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਐਕਟ. ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਵਿਚਲਾ ਉਪਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 151 ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਨਾ ਤਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਰਾਏ ਦਾ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੈ। ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਰਵੱਈਆ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਲਏ ਗਏ ਸਟੈਂਡ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਲਈ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜੋ ਇੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਬਹਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਢੁੱਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ

ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਲਝਣ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਉਲਝਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ- ਅਤੇ ਹੋਰ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਲਝਣ ਲਈ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਜਾਂ ਕਾਰਨ, , ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਉਸ ਭਾਗ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ। ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 75-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫਲੈਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਧ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫਲੈਟ ਬਾਰੇ ਮੰਗ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਐਕਟ ਜੋ ਹੁਣ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ 1952 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. XXX ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ-

“ਧਾਰਾ 3 ਪਾਵਰ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ,- (1) ਜਿੱਥੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਸੰਘ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜ ਪੈਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ- -----

" ਉਪ-ਧਾਰਾ ਫਿਰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ:

ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 24, ਪਿਛਲੇ ਐਕਟਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ- “ਧਾਰਾ 24.(2)) ਸ਼ਕੀਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ

ਜੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਕਤ ਐਕਟਾਂ ਜਾਂ ਉਕਤ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ— (a) -----

(ਬੀ) ਉਕਤ ਐਕਟਾਂ ਜਾਂ ਉਕਤ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਜਿਹੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।"

ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3, ਅਧੀਨ ਮੰਗੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਫਿਏਟ ਬਾਰੇ ਮੰਗ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (ਬੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਐਕਟ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸ ਫਲੈਟ ਬਾਰੇ ਅਸਲ ਮੰਗ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਫਲੈਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 1950 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. XXXI ਦੀ ਧਾਰਾ 58 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. XXX ਦੀ ਧਾਰਾ 24(2) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨਾਲ ਪਰੀ ਮਟੀਰੀਆ ਹੈ, ਅਬਦੁਲ ਮਜੀਦ ਰਾਜੀ ਬਨਾਮ ਪੀ, ਆਰ. ਨਾਇਕ (1) ਵਿੱਚ ਚਾਗਲਾ ਸੀ.ਜੇ. —

"ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ, ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951 Bom 414.

ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ. ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਰਡਰ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਿੱਲੀ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟ, ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ" ਜੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ- ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। . ਇਸ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੀ, ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ 'ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਰਡਰ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਉਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ. ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਆਰਡਰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਵੈਧ ਆਰਡਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਵੈਧ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਸੀ।"

ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. XXX ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਤੋਂ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (b) ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1952 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. XXX, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਲੈਟ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਫਲੈਟ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮੰਗ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਨੂੰ। ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੰਗ ਸਿਰਫ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਲੈਟ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਕਲਾ ਸੰਗਮ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੰਗੀਤ, ਨ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦਾ ਸਕੂਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਤੋਂ ਗ੍ਰਾਂਟ-ਇਨ-ਏਡ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁਰੂਰਲ ਸਿੱਖਿਆ ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦਾ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. XXX ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਮੰਗ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੰਗੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਡੀ-ਰਿਕੁਜ਼ੀਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਸਹੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਵੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਪਿਛਲੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੰਪਤੀ 'ਤੇ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੁਬਾਰਾ ਮੰਗਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ, ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਐਕੁਆਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੰਗ ਤੋਂ.”

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਬਦ 'ਉਦੇਸ਼' ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ

ਸਿਰਫ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ- ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸੀ।, ਜੋ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਮੰਨ ਲਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਥਾ 14 ਮਾਰਚ, 1952 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫਲੈਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਨੰ. XXX 1952 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਸਤ 1951 ਤੱਕ ਇਹ ਫਲੈਟ ਕੁਝ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਖਾਲੀ ਪਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੱਗੇ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਸਥਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਸਥਾ ਨੇ ਦਸੰਬਰ, 1951 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਫਲੈਟ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ। 1952 ਦਾ ਨੰਬਰ XXX। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ 11o ਜਦੋਂ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਕਲਾ ਸੰਗਮ ਨੇ ਫਲੈਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਦੱਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਕਲਾ ਸੰਗਮ ਨੇ ਫਲੈਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫਲੈਟ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. XXX ਦੇ

ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਕਲਾ ਸੰਗਮ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਖ਼ਰੀ ਦਲੀਲਕਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪੂਜਾ ਗੁਪਤਾ